

Radics Renáta- Egy darabot belőlem... (válogatás verseimből)

Félálomban- nem álmomban...

Hallom a madarak csiripelését,
édes hangjuk víg zenéjét.
Mintha arról beszélnének,
milyen jó a szabad élet.

Gyermekek bájosan kacagnak,
bennük él a vidámság dallama.
Labdáznak tán, vagy csak szaladgálnak,
pillangót kergetve dalolásznak.

Érzem illatát a bársonyos levegőnek,
gyengéd fuvallatát a reggeli szellőnek.
S Ő itt van mellettem, hallom szuszogását,
simogatja arcom, gyengéd keze áldás.

Ez csak álom lehet, pusztán álom, nem más
kristálytisza éden, elbűvölő varázs.
Kinyitom a szemem, és látom meglepődve,
nem holmi ábránd, mind itt van előttem.

Ezért vagyok én, és leszek vidéki leány,
mert az idilli álom visszaköszön itt rám.
Nem nehéz vidáman kezdeni a napom,
ha ennyire szerethetem az igaz valóságot.

Radics Renáta, 2012. Május 8, Tóalmás

Ébredés

Most, hogy újra itt a tavasz,
s madár száll az égen,
szívünk zengi ezer dalban,
lehet szép az élet.

Visszatér a hit és remény,
csillog a mi szemünk.
Szerelemnek vad tüze ég,
édesíti lelkünk.

Szövünk álmat szorgosan,

tervezünk sok szépet.
Elsimítjük a gondokat,
festünk színes képet.

Felvesszük a legszebb ruhánk,
s ápoljuk a kertet is.
Anélkül, hogy mi azt tudnánk,
dalolunk perceken át mind.

Olyan ez, mint az ébredés,
hosszú, hideg álomból.
Hozzon ez a édes lét,
sok- sok vidámságot!

Radics Renáta, 2012. április 18. , Tóalmás

Féktelenség

Fut, fut, fut az érzés,
Hová rohan? Teljes kétség.
Fut, fut, fut a buta,
Azt sem tudja, hol az útja.

Megy, megy, megy az ökör,
Végeláthatatlan földön.
Megy, megy, megy, csak rohan,
Gondolkodni fél, csak rohan.

Radics Renáta, 2009. szeptember, Tóalmás

Ugye, most már visszajössz?

Apu!Apu!Apukám!
Olyan rég elmentél már.
Hat nyár óta várlak én,
arcod sosem feledném.

Sírtam, ríttam soka már,
megbántam ezer hibám.
Tanultam is bíz' sokat,
ölelnélek boldogan.

Ugye, most már visszajössz?
Nélküled a csend köszönt.
Ugye, most már visszajössz?
Akkor minden rendbe jön.

Radics Renáta 2008.06.19. Tápiószecső- Budapest

Képzeld Apu!

Csend van.
Ilyenkor elszáll a szó,
születnek gondolatok.
Ilyenkor jutsz te is eszembe,
holdat ölelve merengek.
Ötször lapoztak már
az élet kalendáriumán,
s tört magának utat változás.
Annyi követ vonszoltam el azóta,
szedtem virágokat színes csokorba.
Mesélek, hisz van mit mondanom.
Képzeld Apu! Hű gyermeked vagyok.
Másokon segítek, sokat tanulok.
Tudok már fűtyülni,
a kevésnek is örülni.
Nyáron fújtam el 18 gyertyát,
Próbálok tenni, mit Anyu elvár.
Visszanőtt hajam, mit a bánat vitt el,
verseket írok, az élet az ihlet.
Tudod Apu, még ma is hiányzol,
s apai ölelésedre vágyom.

Radics Renáta 2007.02.09, Tóalmás

Cigányok kenyere

Érezted már ízét a cigányok kenyerének,
Kályhán sült piritósnak, finom csemegénknek?
Virrasztottál velünk, ha elment egy rokonunk?
Ha ez mind idegen, nem sokat tudsz rólunk.

Radics Renáta, 2007. Október 21. Tóalmás

Hiszek hittel Istenben

Hiszek hittel Istenben,
Nem kételkedem ő benne.
Bölcs karjait, mint egy apa
Felém tárja, felém nyújtja.
Gondoskodik bíz' mi rólunk,
Ismeri minden mozdulatunk.
Ha megkorhol, van rá oka,
Imádkozzál szívből sokat!
Köszönd meg, hogy felkel a Nap,
Köszönd meg a csillagokat.

S szeresd felebarátodat,
Ez az Urunk akarata.
Ne a parancs vezéreljen,
Hanem szíved szeretete.
Ha jósággal teszel szépet,
Megjutalmaz ő majd téged.
Kulcsold össze két kezedet,
Szeretet égjen szemedben,
Világítsd be a világot,
A jóság hoz boldogságot.

Radics Renáta, 2007. Július 5. Tóalmás

Karácsonyi remete

Volt egyszer egy remete,
Embert látott, de keveset.
Ha valaki rámosolygott,
Nem volt vidám, csak kis morcos.

Ablakából nézte titkon,
Mit csinál sok gyerek, virgonc.
Szüleiket hogy ölelik,
Örömüket hogy könnyezik.

Látott ajándékot sokat,
Kis autót, s játékokat.
Plüss mackót, és mesekönyvet,
Mérgelődve azt figyelte.

Nem adott ő soha semmit,
Nem hallották énekelni.
Szeretetét megtartotta,
Félt a világ elkapkodja.

De mit ér a csodás érzés,
Ha másnak nem adsz, nem lesz érték.
Merj szeretni kedvesen,
Ne légy karácsonyi remete.

Radics Renáta, 2007. December 19. Tóalmás

Kérdezd csak bátran

Kérdezd csak bátran,
S én mondom a választ.
A hamvak közt leled,
Mit két szemed keres.

Zúdulj csak vihar,
Zúdulj fejemre.
A választ akkor is,
Csak földben leled meg.

Árassz el tenger,
Áraszd el lelkem.
Bárhol is kutakodsz,
Nem lesz, bíz' jutalom.

Sírjál csak, te sírjál,
Az sem hoz majd mást.
S várd csak a választ,
Mint kóbor az ágyat.

Kérdezd csak bátran,
S én mondom a választ.
A hamvak közt leled,
Mit kis szíved keres.

Radics Renáta, 2007. Október 17. Budapest

Levél a Mennyországba

Gyertek angyalok, vigyétek levelem,
Édesapám kezébe, hisz neki címeztem.
Ti tudjátok biztos, hol az új otthona,
Nekem az utcát sajnos meg nem mondta.

Öt éve már elment, de nem írt egy sort sem,
Eljön néha hozzám, s tikokat mond el.
Meggér mindig arra, hogy legyek jó gyermek,
Ne okozzak sírást, hanem csak örömet.

Meg is fogadom én, hogy nem leszek bántó,
Bár tudom már jól, az élet nem álom.
Az oka levelemnek nem egyszerű válasz,
Fizetném a küldeményt. Mennyi lesz az ára?

E kérdésem után, rohan meg az érzés,
A pénz az egekben nem túl nagy érték.
Akkor most angyalok, mi lesz a bélyegem?
Segítséget kérek, kérhetek, ezt kérdem.

A borítékra hulltak könnyeim szelíden,
Hozzám bújt egy angyal, súgta, hogy: „Fizetve”
A szeretet az ára egy mennyei levélnek,

Nem kell oda se pénz, se tömérdek bélyeg.

Radics Renáta, 2007. Október 20. Tóalmás

Szívdobbanás

Kedves szép Hazám,
Drága Magyarország,
Bölcsődben ringattál,
Álmodozni hagytaál.
S az álom most igaz lett,
Ó köszönöm Istenem.

Hagytad, hogy sodorjon
Az élet az utamon,
Hagytad, hogy lássak,
Örömet, bánatot.
Küzdhettem, hogy ne vesszen hitem,
Ó köszönöm neked Istenem.

Adtál egy anyát,
Ki értünk él rég már.
A család nékem a vagyon,
Szeretetet tőlük kaphatok.
Ezért nem vagyok nincstelen,
Ó köszönöm neked Istenem.

Dobban a szívem, meg nem áll,
Mindenre jut egy szívvarázs.
Egy dobbanás a hazámért,
Egy dobbanás a családjáért,
Egy dobbanás az álmokért,
S egy hatalmas a mi Istenünkért.
Ezek a lüktetések tartanak életben,
Ezek éltetnek engem serényen.

Radics Renáta, 2007. Augusztus 02. Tóalmás

Mint egy ember

Egy pár kopott cipő,
Fekete nadrág, garbó,
Fáradt mosoly.

S a sóhajok, mint szélvihar
A tengeren, süvítenek át
Lelkeden.

Hosszú időn át gyötrő
Gondok közé süllyedt
Bohócalak...

Ennyi az ember.

Súgná ezt egy hang, hallanám,
De megáll dobhártyámnál,
Kint reked.

Virágzik még akácvirág,
Nyisd hát ki ablakod,
S dalolj!

Zengjed lelked himnuszát,
Szereteted fond a lantnak
Húrjaiba.

S több vagy már a semminél,
Kevesebb a mindenségnél.
Ember vagy.

Nem lehetsz az univerzum,
De lehetsz egy fényes csillag,
Reményfonál.

Olykor szakadhat el a húr,
Hervadhat el virág, tévedhetsz el
Léted ösvényén.

Mint egy ember.

Radics Renáta, 2007. Január 04. Tóalmás

A bús kalász

A bús kalász lengedezik a szélben,
Lengedezik tűző nap hevében.
Nagy diófa tetején kis madárka dalol,
Énekével táncba hívja a mezei szajkót.

Azon töpreng a kicsi kis madár,
Miért búsul rét ura, ékes búzakalász.
Sütött reá oly buzgón a fényes napsugár,
Szomját oltotta eső nap-nap után.

Nemsokára búza lesz a szegények kenyere,

Aratásra várva bíz' némán vesztegel.
A madárka ül, csak ül a széles ágon,
Dalát félbehagyva alkot képet, álmot.

Keresi, kutatja, nem leli a választ,
Nem leli csíráját a búskomorságnak.
Leröpül az ágról, elmerengve szárnyal,
Körbe-körbe csapdos erdőt bejárva.

Arra gondol, nem szeretne soha felnőni,
Mert onnantól búsabb világ kezdődik.
Dalolna, csak dalolna hetedhét országra
Élné életét boldog-boldogtalan honában.

Radics Renáta, 2006. január 17. Tóalmás

Találkozni a boldogsággal

Emlékszem, álmodtam szépet, meséset,
S olykor soha nem látott képeket.
Álmodtam szivárványszínű sorsról,
Arról, hogy kitörhetek sötét láncokból.

Próbáltam feledni minden bánatom,
Kitörölni szívemből a szót: fájdalom.
Helyet vívni közelgő jövőmnek,
Helyet a remény hozta víg örömnék.

Nem néztem hátra, csak előre bátran,
Viharral, széllel szembe szálltam.
Könnyeimtől nőtt az erő bennem,
Gyermeki makacsság fonta át lelkem.

Apró lámpácskák mutatták az utat,
S buzgó imával kértem az Urat,
Hogy el ne tévesszem a kicsiny lángokat,
Elcserélve hamis álmokra.

Tűnődve néztem fel az égre,
Újra s újra kérdeztem félve:
Hol vagy te híres boldogság?
Valahol ugye vársz reám?

Olykor nem felelt más, csak a csend,
De ha egy fűszál megrezzent,
Örömben táncra keltem,
S ezer szív dobogott bennem.

Évszakok, mint az éjszakák, váltották egymást,
Megtanultam az élettől egyet s mást.
Bizakodva múlt el nyár tavasz után,
Fákra rajzolt leveleim nagy szelek elfújták.

Gyökereit fámnak nem tudtak kitépni,
Hosszú csaták, hosszú sora védi.
Nem sírok már, újra nyílnak virágaim mindig,
Átkarolva örömmel a boldogság találkozik.

Radics Renáta, 2006. Augusztus 31. Tóalmás

Csak egy út volt

Hajnalcsillag fent az égen,
Angyali szó hív már téged.
Szárnyakat bont kicsiny tested,
Szőke tincsed szélben lebben.
Ablakod kinyílik, s a felhők közt repülsz.

Paripáddal víg dalra kélsz,
Örök boldogságról regélsz.
Égi mezőn virágot szedsz,
Elhiszed, hogy minden szép lesz.
Hamis tűz lángja ég szemeidben.

Ahogy jött a varázslat,
Úgy röppen el a káprázat.
Földön fekszel elhagyatva,
Porba hullva, egymagadban.
Nem is olyan szép már ez a világ.

Radics Renáta, 2006. Február 21. Nagykáta

Piri néne balladája

Piri néne kimegyen a tanyára,
Köteg rőzsét nyom a gyerek nyakába.
A Bencének majd leszakad az álla,
Piri néne készülődik vásárba.

Leveti magáról rongyos főkötőjét,
Felölti vállára díszes köpönyegét.
Küldi a Bencét bé' az istállóba,
Piri néne készülődik vásárba.

Hozná, bíz' a gyerek ki a jószágot,

De nem mozdul az ki szalmarakásból.
Be mégy hát szólni két vizes kannával,
Piri néne készülődik a vásárba.

A nagy szürke jól lakott az éccaka
Hasában már ott a heti hét adag.
Bosszankodik a gazdasszony lármázva,
Piri néne készülődik vásárba.

Mivel megyen így ki ő a tanyárul?
Öreg lába széthasad a járástul.
Kezébe kerül nyugdíjas igazolványa,
Piri néne készülődik vásárba.

Eszébe jut a vidéki gyorsvonat,
Ami minden óra húszkor ott tolat.
Futnak a gyerekek ki az állomásra,
Piri néne elindult a vásárba.

Ülnek mán a piros csíkos vagonban,
Ellenőr gyün, matatnak a szatyorban.
Képet néznek a vasutas újságban,
Piri néne úton van a vásárba.

Megérkeztén pakolná ki kosarát,
Mérget szemmel szidja le kisfiát,
Elhagyta a portékát a málnásba,
Piri néne hiába ment vásárba.

Radics Renáta, 2006. Február 14. Tóalmás

Ha a tükröm kérdezem

Cigány vagyok, cigánynak születtem,
Cigánydalt dalolt a dajkám felettem.
Vörös vér csörög az ereimben,
India fénye ragyog a szememben.

Édesanyám itt hozott a világra,
Csak a füstre tarthatott, nem a lángra.
Túrtem, túróm a megaláztatást,
Bús nemzedékek mértek rám csapást.

Minden álmom gazul elorozták,
Fekete bőröm színét kicsúfolták.
Szívemet így törték szilánkokra,
Népemet tépték bennem darabokba.

Felégették a talajt alattam,
Fájdalmamba szinte belehaltam.
Az égietek segítségül hívtam,
Visszaküldtek, bánatomban sírtam.

Földre hulltam összekuporodva,
A napsugárral összecsókolózva.
Azt hittem mindez tűnő álmkép,
Vártam az ellenségem összetép.

Az édes illúzió kárba vész,
Arcomat megcsípve győzött a józanész.
Megérintett a boldogság szele,
Áldás volt fejemen jó anyám keze.

Váltakoztak szép és kegyetlen órák,
Véremet itták a kegyetlen bírák.
Bűnömül rótták, hogy cigány vagyok,
Nem tagadom, ha kell, úgy meghalok.

Kérdezem a földi esküdszéket,
Mily jogon használnak ily mértéket?
Tükrömből néztem a saját szemembe,
Kimondtam, büszke vagyok a népemre!

Radics Renáta, 2005. Január 17. Tóalmás

Ha más tükrét kérdezem

Cigány vagyok, cigánynak születtem,
Cigánydalt dalolt a dajkám felettem.
Vörös vér csörög az ereimben,
India fénye ragyog a szememben.

Szemöldökét összevonja az ember,
Derékra tett kézzel ítél el.
Méreggel telt ajkai áradoznak,
Panaszától a tengerek kiapadnak.

Ködbe vészett áldott dicsőség,
Hősöket takartja néma feledés.
Gúnyos mosoly fakad arcokon,
Reménységem tisztaságát bizonygatom.

Lippai neve kétségek közt vívhat,
Vívott ő buzgón a Bocskai harcban.
E hónapért nem sajnálta vérét,
Büszkeséggel tölti el a népét.

Építettük Buda szilárd falait,
Védtük hazánk tiport romjait.
Rákóczi szabadságharcban küzdöttünk,
Mégis kérdés büszkeségünk?

Bari, Farkas, Osztojkán, Szécsi...
Nem elég ékesek műveik?
Irodalom oltárára álltak,
Tollaikkal múzsákat csalogattak.

Balázs János csillagokat hozott
Ecsete ismert megannyi varázslatot.
Megörökített számtalan pillanatot,
Az ő munkája is hiábavaló?

Berki, Czinka, Bihari, Dankó...
A zene oltárán örök lakók.
Hangszer a kezükben arannyá válik,
A hegedű fejet hajt nekik.

Hőseink sora hosszú, mint a képzelet,
Lelkemben mindörökké éljenek.
Fényüket nem olthatja ki a sokaság,
Ez a valódi gazdagság!

Előítélet hoz pusztulást,
Cefferino tudja hol az igazság!
Bírák dobálóznak megvetéssel,
Kőtükrük töretlen, mint az én hitem.

Kérdezem a földi esküdtszékét,
Mily joggon használnak ily mértéket?
Tükrök ezreibe nézek, s kimondom:
Büszke vagyok a népemre!

Radics Renáta, 2005. Március 13. Tóalmás

Névmagyarázat:

- Lippai Balázs: cigány katona, hajdúkapitányként csatlakozik a Bocskai szabadságharchoz 1604-ben.
- Bari Károly (1952-): cigány költő, műfordító, képzőművész. Díjai: József Attila díj (1984) Soros- életműdíj (1992) Déry- díj (1992) Bezerédi- díj (1996)
- Farkas Kálmán (1930-): első cigány újságíró, egyetemi tanár. Díjai: Munka érdemrend bronz fokozata (1964) ezüst fokozatát 1975-ben. 1988-ban az

MCKSZ Szabocsi megyei elnöke, 1994- ben az OCKÖ alelnöke.

-Osztójkán Béla (1948-): író, költő, politikus. Az Amaro Drom alapító főszerkesztője, Phralipe főszerkesztője.

- Szécsi Magda (1958-): újságíró, költő, grafikus, meseszerző. Művei: Tavasztündér mosolya, A fekete bálvány birodalma...stb.

- Balázs János (1905- 1977): festőművész. Számos alkotását külföldön is bemutatták, gyerekkora óta festett.

- Berki László (1941-): zenekarvezető prímás, zeneszerző. 1968-tól az Állami Népi Együttes zenekarvezető prímása.

- Czinka Panna (1711- 1772) Zenekarvezető prímás. Művészetét a környező országok is csodálták.

- Bihari János (1764- 1827): zeneszerző, cigányprímás. Zenekarával főúri udvarokban lépett fel. Műveit klasszikus zenészek is feldolgozták.

- Dankó Pista (1858-1903): nótaszerző. Korának legnépszerűbb zeneszerzője. Művei: Eltörött a hegedűm, Most van a nap lemenőben...stb.

- Cefferino Gimenez Malla 1936 augusztusában kivégzett spanyol cigányvajdát 1997- ben avatták boldoggá.

Oh, te kedves ház...

Oh, te kedves ház,
Annyi sorsot láttál már.
Erős kezek építettek,
Tudták, nehéz lesz életed.

Most is hallom a régi zsvajt,
Sírást, nevetést, sóhajt...
Ősidők óta őrzöd titkaink,
Elrejtetted mesés ábrándjaink.

Viták repesztették falaid,
Méreg törte ki ablakaid.
Az éggel együtt sirtál,
Nekünk mégsem panaszkodtál.

Fáradtan bár, de szilárdan,
Őrzöd ma is az álmokat.
Minden téglád titkokat rejt,
Miket a világ nem is sejt...

Radics Renáta, 2005. Május 2. Tóalmás

Temetőből szól az ének

Temetőből szól az ének,
A fejfák közt mendegélek.

Mendegélek egymagamban,
Ég felettem, föld alattam.

Pihenni térek, ifjú vándor,
Sírok közt meg- megállok.
Fűzfa tövénél leülök,
Sóhaj felhőibe merülök.

Nem hallatszík test panasza.
Lelkem vívódó hangja szaval.
Minden szó, cselekedet hasztalan?
Egyszer itt lelem hamvamat...

Tollam martaléka legyen a tűznek?
Csodás eszméket halálba úzzek?
Tétlenül várjam utolsó lélegzetem?
Más a szerepem, más a végzetem.

Küzdök, csatám nem reménytelen,
Isten kezébe helyezem életem.
Szívemet irányítja a szeretet,
Vezérlő elvem el nem feledem.

Testem egyszer örök nyugovóra tér,
Kezemet elengedi tömérdek földi kéz.
Csillagom lehull a bársonyos égről,
Meséket zengnek gyermeki névről.

Kislányról mondják a regéket,
Ki a boldogság ösvényén vezérelt.
Világot nem válthatott törékeny termete,
Csupán utat mutatott szeretete.

Felhők közül ekkor rátok mosolygom,
Könnyezve imákat mormolok.
Karjaim ölelést nem adhatnak már,
Gondolatom őrzi hű, igaz barát.

Boldog leszek, ha ti mosolyogtok,
Örülő szemeitek szívembe fonom.
De a szél még alig fújta arcomat,
Alig kezdtem el hosszú harcomat.

Csillagom szilárdan áll az égen,
Álmom gyümölcséig millió nap éget.
Szóért kiállt akaratom szerényen,
Egy kislány küzd a szeretet jegyében.

Radics Renáta, 2005. Május 5. Tóalmás

Magyar hazám védelmére

A kőbe vésett ékes nevek
Parázslanak gyermek lelkeiben.
Elragad az el nem múló gondolat,
Miként küzdöttek e földért oly sokan.

Szomorúan nézem a ledőlt ház falát,
Erős a szív, mégis rabul ejt a sírás.
Úgy szeretlek szép, magyar hazám,
Oly sok sebet ejtettek benned már!

Áldozatok ezrei hulltak ki érted,
Bizonyíték, nem csupán ígéret!
Add Istenem, hogy a kardra vér ne ragadjon,
Lepje be a por, s ne a fájdalom!

Radics Renáta, 2005. Március, Tóalmás

Alvás

Alszik a város, s a falu is...
Egy manó rád álomport hint.
Szemed elől tűnnek el a képek,
Elgyengülsz, egész testedben érzed.

Szemeid lassan lehunyod,
S pillanatok múlva elalszol.
Álomország kapuján besétálsz,
Ott hol egy új világ vár rád.

Radics Renáta 2004. Tóalmás

Optimizmus

Csókoljon téged öröm vagy bánat,
A szomorúság, sírás, szenvedés várhat!
A fájdalom meg nem talál,
Míg lelkedben tombol a vágy.

Vidámságtól pezsdüljön a véred,
A tüzed egész testedben érezd!
Szemed úgy ragyogjon, mint este az ég,
S az életben százezer utat vélsz.

Szedj virágot hatalmas csokorba!
Boldog vagy, az élet bárhová is sodorna!
Énekelj, táncolj, kövesd a ritmust,
Ez is felvidít biztosan szintúgy!

Másnak is add át e receptet,
Hisz jobb, ha veled nevetnek!
Mosolyod arcodról le ne fagyjon,
Benned az öröm legyen otthon!

Radics Renáta 2004 Tóalmás

Ars poetica

Járj amerre az élet hív,
Ne sodorjon el a hév!
Tudd, hogy hol a te utad,
Megléli ki szívvel kutat.
Soha ne légy oly buta,
Hogy elveszted önuralmad!
Több örömet találhatsz,
Ha nem súrlódsz a határnak!
Nem kell szentet játszani,
De mást sem megbántani!
Élj vidáman s békésen,
Ezt el nem tévesztheted!
És ha mindezt megtetted,
Jóra találsz, nyugodt lehetsz!

Radics Renáta 2004. Tóalmás

„Csak a derű óráit számolom”

Az idő csak megy, halad végtelen útján,
Hol csigaként kúszik lassan,
Hol tücsökként szökdel, pajkosan
S van, hogy gepárdként suhan el előttünk.

Minek is mérni az időt?
Hisz úgysem az a lényeg!
A jelen mindig múlttá válik,
Az álmok, ábrándok a jövő titkai.

Számolni csak a vidám,
Örömteli perceket érdemes,
Amelyek a múlthoz méltó
Szép emlékek lesznek!

A jelenen búslakodni nem érdemes,
Egyszer biztos véget érnek a gyötrő percek!
Inkább örülj duplán a jónak,
S boldogságot a jövő fája terem majd!

Radics Renáta, 2003. Tóalmás

Csillagos éjszakán

Elmélkedve nézek a sötétbe bújt égre,
A tündérek s angyalok rejtekébe
Néhol csillagok villannak fel,
Messze, mily messze...valahol.
Ki tudja, hányan csodálják most...

Néhány pompázó égitest,
Fényesebben ragyog, mint társai.
A tengerkék rengetegbe burkolóznak,
Vágyak, ábrándok szárnyán ringatóznak,
Kalandozni hívják a boldogtalanokat.

Oh, milyen jó is lenne, ha
Ott lehetnék közöttük!
Oly csendes most minden!
Szinte minden...Csak...
Csak a tücskök ciripelnek,
Zenéjükön álmosodom el.

Oly nyugodt nesztelen az éj.
Az angyalok álompóra hatásos volt
Az alvó természet anyja ölében.
Bárcsak olyan lenne az élet,
Mint itt, az este világában!

Radics Renáta, 2003. Tóalmás

Küzdelem

Legyőzök mindent,
A bűt s bánatot.
Túrní kell a bajt,
Nem kell fájdalom.

Radics Renáta, 2003. Tóalmás

Anitával a réten

Te meg én játszunk a zöldellő réteken,
Labdázunk együtt a múlt emlékére...
Vigadjunk, míg tart a nyár,
El ne hagyjuk soha egymást!

Radics Renáta 1998. Nyár, Tóalmás